

Mindenki Margitka Nénije

2016. augusztusában – ünnepi képviselő-testületi ülés keretében – került sor Dr. Vöröss Sándorné díszpolgárrá avatására, ennek apropóján ajánljuk a Vele készült interjút Minden Kedves Olvasónk figyelmébe.

„1933. augusztusában a Törökszentmiklóstól néhány kilométerre fekvő Kuncsorban, kisiparos család egyetlen gyermekeként születtem” – kezdte a beszélgetést Margitka Néni. „Szabómester édesapám kisteleplésünk köztisztelőben álló polgárának számított (részt vett a 19. század végén alakult Hangya szövetkezeti mozgalomban, számos kisnast „avatott be a szabászat-varrázat rejtelmébe”, s érdemei elismeréseként a helyi presbitériumba is beválasztották). Anyai nagyapám kántortanítóként tevékenykedett, talán innen is eredeztethető családunk református valláshoz való kötődése, elhivatottsága. Gyermekkorom féltőn szerető családi légkörben telt, s a helyi elemi tanulmányaim befejezését követően – édesanyám határozott kívánságára – a törökszentmiklósi polgári iskolát is jó eredménnyel végeztem el.

Erre az időszakra datálható ismeretségünk Vöröss Sándorral (aki ekkor Kuncsorba jegyzői tisztjét látta el), akivel 1949-ben kötöttünk házasságot. Férjem a szülőfalumban töltött időszak után Kunmadarasra került, majd az 1950-es években – több kitűnő álláslehetőséget és invitációt elhárítva - tért haza Tiszaburára (miközben a pécsi tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán jogászdoktori képesítést is szerzett). Engem szinte az első pillanatban megfogott ez a folyó menti kis falu természeti szépsége, az itt élő emberek szeretete és kedvessége. Igazán örültem, hogy férjem szűkebb pátriáján belül fejtheti ki tevékenységét, dolgozhat a tiszaburaiak jólétének megteremtéséért, a település felemelkedéséért. Olyan kitűnő szakembereket ismerhettem meg – a teljesség igénye nélkül, csupán idősebb Gál Zsigmond, vagy a római szemészprofesszor édesapja, a pénzügyeket irányító Fehér János, illetve Bakó Sándor nevét említhetném – akik, az uramon kívül, elhivatottságukkal, tenniakarásukkal, emberi kvalitásaikkal egész további pályámra meghatározó befolyást gyakoroltak.

A mai ifjabb generáció számára szinte felfoghatatlan körülmények között – vezetékes víz, villanyvilágítás, járdák, aszfaltutak nélkül, azonban egymást messzemenőleg tisztelve és megbecsülve – 1962-től kezdtem el a helyi tanácsi munkát (kisebb megszakításokat követően 1968-tól kerültem végleges státuszba). Mivel hivatalunk rendkívül szerény létszámmal működött, így hosszú pályafutásom során az igazgatás majd minden területébe „belekóstoltam”. 1969-ben

végeztem el az akkor ügykezelőnek nevezett vizsgát (ebben az időszakban adminisztratív feladatokat láttam el), később az anyakönyvi szakvizsgát tettem le, majd az egységes községi szakvizsga következett, 1976-tól igazgatási előadó, 1984-től tanácsosi címet nyertem el, s egy rövidebb időintervallumban vezetőhelyettesi megbízást kaptam. Ezen kívül a könyvelés, a szociális- és gyámügy, gyermekvé-

delem, a szabálysértési esetek, a polgár- és katasztrófavédelem, illetve a munkaügyek bokros teendőiből is bőségesen kivettem részemet.

Elmondhatom, hogy remek közösségben, igazi kollegiális légkörben dolgozhattunk, s mind munkatársaimtól, mind feletteseimtől számos szakmai elismerést kaptam. Mindig örömmel töltött el, amikor „láttuk beérni munkánk gyümölcsét”, hogy kis falunk egyre szépül, csinosodik (az elektromos és telefonhálózat, vezetékes ivóvíz, járdák, betonutak kiépítése, az új iskola létrejötte, hogy csupán a leglényegesebbeket emeljem ki), hogy tevékenységünkkel igazi értéket teremthetünk. Hadd emlékezzem itt meg id. Gál Zsigmond, Bakó Sándor, Szász Sándor tanácselnökről, Szekeres János, ifj. Gál Zsigmond és Farkas László polgármesterről (s nem utolsó sorban a tizenkilenc esztendőn keresztül kitűnő munkakapcsolatot ápoló Krupa Mária jegyző asszonyról), akikkel több ciklust átívelő pályafutásom során szerencsém volt együtt dolgozni.

A munkám révén kerültem közel a tiszaburai emberekhez, akik egyre inkább megbecsültek, befogadtak, nagy-nagy bizalommal fordultak hozzám. Szinte nem telt úgy el nap, hogy apró-cseprő gondjaikkal, olykor súlyos problémáikkal ne kopogtattak volna be az ügyfelek, a szülők lakásunk, vagy irodám ajtaján.

